

Arrest

nr. 271 747 van 25 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Terhulpsessesteenweg 187
1170 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 1 september 2021 België binnen en verzoekt op 20 september 2021 om internationale bescherming. Op 27 januari 2022 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek kennelijk ongegrond en wordt internationale bescherming geweigerd. De commissaris-generaal besluit dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 31 januari 2022 aangetekend wordt verzonden aan verzoekster en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Albanees staatsburger en bent u afkomstig uit Mirditë, dat gelegen is in Albanië. Op 6 december 2000 trouwde u met N.L. Jullie kregen samen twee kinderen: N.D. (o.v. x.xxx.xxx) en N.X. (o.v. x.xxx.xxx). Sinds uw huwelijk trok u in bij uw echtgenoot en uw schoonfamilie in de wijk Sektor, gelegen te Velipojë. Ook uw schoonmoeder, uw schoonzus, uw schoonbroer N.G. en zijn dochter woonden daar. Na anderhalf jaar huwelijk was u de enige die nog werkte. U deed allerlei jobs om een inkomen te vergaren. Zo werkte u als schoonmaakster, werkte u op de markt en verrichte u arbeid zoals het maken van beton. Uw echtgenoot en uw schoonbroer werkten amper. Ze gingen elke dag drinken, kwamen stomdronken terug naar huis en u kreeg geweld van hen te verduren. Toen u vier jaar geleden vijf maanden zwanger was, heeft uw schoonbroer u dermate geschopt en geslagen dat u bloed verloor en de foetus levenloos bleek. U diende een keizersnede te ondergaan om de foetus weg te laten halen.

Vier jaar geleden, op 6 december 2017, verdween uw echtgenoot met de noorderzon na een hevige ruzie. U vernam nadien op geen enkele manier nog nieuws over hem en weet momenteel zelfs niet of hij nog in leven is. Sinds het vertrek van uw echtgenoot ging de situatie met uw schoonbroer van kwaad naar erger. Het geweld duurde voort. U moest het geld dat u verdiende afgeven aan uw schoonbroer en u en uw kinderen gingen zelf met honger slapen. Ook uw kinderen werden door uw schoonbroer beledigd, vernederd, geschopt en geslagen.

Doorheen de jaren ging u meermaals naar de politie om hulp te vragen en aangiftes te doen. Twaalf jaar geleden nam u voor het eerst contact op met de politie en sindsdien contacteerde u de politie minstens twintig keer. U werd door hen vaak vernederd en beledigd. Ze zeiden u vaak dat ze wel wat anders te doen hadden dan zich met u bezig te houden. Ook zeiden ze tegen u dat ze gingen langskomen, maar ze lieten het na om dit effectief te doen. Naar aanleiding van uw miskraam ondernam u twee pogingen om beroep te doen op de politie, maar u meent dat er niets gedaan werd om u te helpen. U richtte zich tot de wijkagent die aan u zei dat het allemaal wel goed zou komen. Maar het kwam niet goed. Ook ging u aangifte doen bij het politiekantoor. Wat u betrof was dat officieel maar u kreeg geen documenten mee. Er werd niets gedaan om u te helpen. U kreeg nooit documenten mee van de aangiftes die u deed. Telkens gaf men u een excuus. De ene keer was de stempel er niet, de andere keer was er iets anders. U richtte zich ook tot het dorpshoofd om hulp te vragen, maar die zei u dat hij niets voor u kon doen. Twee jaar geleden, de voorlaatste keer dat u beroep wilde doen op de politie, werd u in uw gezicht gespuwd en werd aan u gezegd dat ze niet zouden tussenkomen als u geslagen werd en dat u nooit meer voor dergelijke dingen mocht langskomen. De laatste keer dat u beroep wilde doen op de politie was twee jaar geleden. Toen zat u twee uur buiten en liet men u niet binnen. Nadien bent u er niet meer geweest. De politieagenten gingen liever iets drinken met uw schoonbroer dan u te verdedigen. Twee of drie maanden voor uw vertrek ging u naar de wijkagent en vroeg u hem om u te helpen opdat uw schoonbroer zou werken en geen geweld tegen u zou gebruiken. Hij zei u dat hij er niets aan kon doen.

Tien jaar geleden werd uw schoonbroer eens aangehouden en na dertig dagen in de gevangenis vrijgelaten. Hij had die keer zowel iemand anders als u geslagen. Vier of vijf jaar geleden werd uw schoonbroer eens opgepakt omwille van geweld tegen u en werd hij diezelfde dag vrijgelaten.

U vroeg regelmatig hulp aan uw ouders en uw broers maar zij hielpen u niet. Uw ouders vonden het een schande om een getrouwde dochter en haar kinderen terug in huis te halen. Uw broers gaven aan dat ze zelf amper konden rondkomen en u niet konden helpen.

Op 28 augustus 2021 verliet u samen met uw kinderen Albanië en reisden jullie met de bus naar België, waar u op 20 september 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Om uw reisweg en uw verblijf in België te bekostigen verkocht u uw deel van het huis waar u met uw schoonfamilie verbleef voor 7000 euro en gebruikte u uw laatste maandloon dat nog niet door uw schoonbroer afgenomen was.

Bij terugkeer naar Albanië vreest u dat u en uw kinderen geslagen en gemarteld zouden worden door uw schoonbroer. U meent dat u nergens terecht zou kunnen.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw Albanees paspoort; de Albanese paspoorten van uw kinderen; en een aantal documenten inzake uw verblijf in België, waaronder een huurcontract en documenten inzake uw nutsvoorzieningen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 14 december 2020 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Er dient immers vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw echtgenoot en schoonbroer – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Internationale bescherming kan slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn. Dit is hier evenwel niet het geval.

Hoewel u meent dat u bij terugkeer naar Albanië niet geholpen zou worden omdat u de voorbije zestien jaar niet geholpen werd (CGVS, p. 21), dient er namelijk vastgesteld te worden dat geenszins kan blijken dat u daadwerkelijk alle nationale beschermingsmodaliteiten in Albanië uitgeput heeft, waardoor evenmin aangenomen kan worden dat u in de toekomst niet zou kunnen rekenen op de Albanese autoriteiten.

U verklaarde weliswaar dat u minstens twintig keer de politie contacteerde en dat u meermaals naar de politie ging om aangifte te doen (CGVS, p. 12, 13, 16, 17, 18, 20) maar hiervan legt u geen enkele vorm van bewijs neer. Dit zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen ten zeerste op de helling. Bovendien, ofschoon u in het politiekantoor dat u gewoonlijk frequenteerde keer op keer niet geholpen werd, richtte u zich niet tot een ander kantoor (CGVS, p. 19). Evenmin ondernam u verdere stappen. Zo heeft u het door u aangehaalde wangedrag van de politie, - u stelt onder meer dat u door hen vernederd en beledigd werd (CGVS, p. 12), dat ze zeiden dat ze zouden komen maar niet kwamen (CGVS, p. 16), dat ze zeiden dat ze geen tijd hadden voor u (CGVS, p. 16), dat ze op u spuwden en u zeiden dat u niet voor dergelijke dingen mocht langskomen en dat ze niet zouden tussen komen (CGVS, p. 19), dat ze u niet binnen lieten (CGVS, p. 19), dat ze u niet hielpen ondanks uw aangiftes (CGVS, p. 18) - op geen enkele manier aangeklaagd (CGVS, p. 20). Dat u dit niet deed omwille van angst (CGVS, p. 20) is geen afdoende reden voor uw nalaten. Evenmin heeft u het naar uw mening onvoldoende optreden van de politie aangekaart (CGVS, p. 20). Dat u nergens heen kon omdat men zich zou moeten richten tot de plaats waar men ingeschreven was (CGVS, p. 20), houdt geen steek en biedt dan ook geen afdoende verklaring voor uw nalaten. U deed geen beroep op de hogere autoriteiten of de ombudsman (CGVS, p. 21). U brengt geen redenen aan die dit kunnen vergoelijken. Dat u zich luidop afvraagt welke ombudsman er dan wel is en dat u aangeeft dat u die niet kent (CGVS, p. 21), kan niet volstaan voor dit nalaten. Uit de informatie die hieronder wordt toegevoegd blijkt immers dat men wel degelijk een klacht kan indienen bij de ombudsman. Dat u te kennen geeft dat u maar amper naar buiten kon gaan (CGVS, p. 21), valt niet te rijmen met uw eerdere verklaringen waaruit blijkt dat u de kostwinner van het huishouden was en dat u onder meer op de markt werkte en ging schoonmaken (CGVS, p. 4). U heeft zich evenmin gewend tot een advocaat om te vragen wat u kon doen (CGVS, p. 21). Dat een advocaat veel geld vraagt en dat u die niet kon betalen, is een uitleg die niet overtuigt in het licht van de vaststelling dat u wel een reis naar België bekostigde en hier momenteel een huurappartement betreft. Overigens blijkt uit de informatie die hieronder geciteerd wordt dat er in Albanië een mogelijkheid bestaat tot kosteloze rechtsbijstand.

U zocht evenmin steun bij andere organisaties of ngo's (CGVS, p. 21). Uw uitlating dat er geen hulp of opvang is (CGVS, p. 21), strookt niet met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat men als slachtoffer van huiselijk geweld wel degelijk terecht kan bij verschillende organisaties.

Het feit dat u aangeeft dat de laatste keer dat u in verband met uw problemen met de schoonbroer beroep deed op de politie twee jaar geleden was (CGSV, p. 19), getuigt overigens niet van een houding van uwentwege om alle nationale beschermingsmodaliteiten uit te putten. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat de autoriteiten niet onwillig of onmachtig zijn om op te treden tegen uw schoonbroer. Uit het feit dat u aangeeft dat uw schoonbroer in het verleden reeds een maand in de gevangenis zat – onder meer omdat u aangifte tegen hem had gedaan (CGVS, p. 20) - en dat hij op een andere keer eens opgepakt werd en diezelfde dag vrijgelaten (Vragenlijst CGVS afgenomen op de DVZ d.d. 26 november 2021, punt 3.5; CGVS, p. 9, 10) blijkt immers dat de Albanese autoriteiten wel degelijk bereid en in staat waren om op te treden tegen hem. U hekelt weliswaar dat hij de ene keer amper dertig dagen in de gevangenis zat en de andere keer op de dag zelf werd vrijgelaten (CGVS, p. 9), maar deze uitlating kan niet overtuigen gelet op uw verklaringen dat u in het eerste geval zelfs niet op de hoogte was wat voor een veroordeling hij kreeg of waarom hij vrijgelaten werd (CGVS, p. 20). Bovendien kan er wederom op gewezen worden dat u in beide gevallen nooit stappen ondernomen heeft om het volgens u onvoldoende optreden van de politie aan te kaarten (CGVS, p. 20).

Gelet op voorgaande blijkt uit niets dat, indien u effectieve stappen zou zetten om hulp en/of bescherming te vragen aan de Albanese autoriteiten, deze niet zouden kunnen of willen helpen. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020**, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt immers dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen, hetgeen u zoals blijkt uit bovenstaande argumentatie niet deed. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "onestop- shops"(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht.

Ondanks het feit dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er stappen gezet worden om corruptie te bestrijden en dat er mogelijkheden zijn om dit aan te kaarten, blijkt uit uw verklaringen dat u dit niet deed. Hoewel u aangeeft dat je in Albanië niets aan de politie hebt als je hen geen geld toesteeft en geen koffies voor hen koopt en stelt dat de politie liever een koffie van uw schoonbroer kreeg dan u te willen verdedigen (CGVS, p. 19, 21), dient vastgesteld te worden dat u niets deed om dit aan te kaarten (CGVS, p. 21). Uw vergoelijking voor dit nalaten, dat u nergens anders heen kon en dat men u zou terugsturen naar uw eigen dorp als u dit elders zou aanklaarten (CGVS, p. 21), overtuigt gelet op de beschikbare informatie geenszins.

Deze informatie stelt namelijk dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en

institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe.

Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Meer specifiek met betrekking tot het fenomeen van huiselijk geweld erkent het Commissariaat-generaal dat dit in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een "nationaal doorverwijzingsmechanisme" aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese "Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence" en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties, in tegenstelling tot uw bewering dat er geen hulp of opvang is (CGVS, p. 21). Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau 'child protection units' actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele

organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

U brengt geen enkel concreet element aan - gevraagd waarom de Albanese autoriteiten u bij een terugkeer naar Albanië niet zouden kunnen of willen helpen gaf u immers slechts aan dat anderen ook niet geholpen worden (CGVS, p. 21), een bewering die u geenszins ondersteunde met objectieve informatie - dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de verzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten.

Volledigheidshalve kan nog benadrukt worden dat uit niets blijkt dat u niet in staat zou zijn om bij terugkeer naar Albanië een leven uit te bouwen voor u en uw kinderen, ondanks uw verklaringen dat u een moeder met twee kinderen was die nergens meer terecht kon (CGVS, p. 13). Ondanks het feit dat u stelt dat u door uw familie niet geholpen werd (CGVS, p. 7, 8, 22), dient immers vastgesteld te worden dat u een ondernemende, initiatiefrijke dame bent die er in slaagt haar eigen boontjes te doppen. Uit uw verklaringen blijkt dat u toegang had tot de arbeidsmarkt en jobs deed zoals werken als schoonmaakster, op de markt en als arbeidster (CGVS, p. 4). In de periodes waarin er geen seizoenswerk was, ging u werken bij mensen thuis, hakte u hout en maakte u beton (CGVS, p. 4). U regelde op eigen houtje uw vertrek uit Albanië en regelde zelf een huurwoning in België (CGVS, p. 7, 10). In zoverre u opwerpt dat u uw deel van het huis in Albanië waar u met uw schoonfamilie woonde verkocht en met het geld hiervan naar België reisde, dient overigens vastgesteld te worden dat u geen documenten neerlegt aangaande de verkoop hiervan (CGVS, p. 6, 7). Zelfs indien u niet meer in deze woning terecht zou kunnen, kan aangenomen dat u, gelet op voorgaande vaststellingen, in staat zal zijn om een onderkomen voor u en uw kinderen te regelen. Ten overvloede kan er hier nogmaals verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er in Albanië allerhande initiatieven genomen zijn om hulp en/of steun te bieden aan alleenstaande vrouwen met kinderen of vrouwen met een verhoogde kwetsbaarheid, onder meer op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting. Uit uw verklaringen kan dan ook niet opgemaakt worden dat u bij terugkeer naar Albanië levensomstandigheden zouden kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u neerlegt slagen er niet in om een nieuw licht te werpen op voorgaande vaststellingen. Uw identiteit en nationaliteit en de identiteit en nationaliteit van uw kinderen, zoals aangetoond door jullie paspoorten, staan niet ter discussie. De documenten betreffende uw woonsituatie in België hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen in Albanië.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Verzoekster vangt haar betoog aan met een weergave van de motieven van de bestreden beslissing en een overzicht van de aangevoerde bepalingen en beginselen. In dit kader stelt zij onder meer dat het verbod van willekeur *"betekent dat het CGVS de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit"*. Zij voert een theoretisch betoog over de vereiste van een *"gegronde vrees voor vervolging"*, over de toekenning van de status van subsidiaire bescherming en stelt daarbij een mensonwaardige behandeling te riskeren door de manifest slechte humanitaire situatie in Albanië. Zij theoretiseert verder over de omkering van de bewijslast volgens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, de begrippen *"zwaarwegende gronden"* en *"reëel risico"* uit artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de oorzaak van de vervolging, de bewijslast in asielzaken en de voorwaarden om een asielaanvraag geloofwaardig te bevinden.

In dit kader stelt zij, specifiek inzake haar situatie:

"In onderhavig geval koestert verzoeker een gegronde vrees dat zij in Albanië zal te maken krijgen met een manifest slechte humanitaire situatie ingevolge haar problematiek met schoonbroer en tevens zal worden blootgesteld aan willekeurig geweld dat door de overheid wordt gedoogd als van de burgermaatschappij zelf zonder enige hoop op vooruitgang die haar bovendien gelet op de politiek en socio-economische manifest instabiele situatie zouden dwingen om een mensonwaardig leven te moeten leiden. Minstens moet haar hiervoor de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Bovendien werd er geen rekening gehouden met haar kwetsbaar profiel als alleenstaande moeder met twee kinderen.

Er kan aan verzoekster niet worden verweten dat zij onvoldoende toenadering zou hebben gezocht tot de politieke overheden in Albanië (zij deed dit tientallen keren zonder dat er gevolg aan werd gegeven). Ook kan er aan verzoeker niet worden verweten geen andere démarches te hebben ondernomen, in het bijzonder gelet op haar ontwikkelingsgraad. Ook kan haar niet worden verweten dat zij in Albanië werkte om haar gezin te onderhouden met hetgeen over bleef nadat haar schoonbroer de inkomsten reeds had afgeroomd. De boekenwijsheid van het CGVS dat er inspanningen worden gedaan door Albanië kan evenmin aan het geweld waarvan verzoekster en haar kinderen het slachtoffer zijn, verhelpen. Dergelijke boekenwijsheid staat diametraal tegenover de jammerlijke realiteit (cfr Law in action vs Law in books).

Het weigeren van een beschermingsstatuut zou bovendien neerkomen op een al dan niet gedwongen terugkeer naar Albanië hetgeen gelet op de belangen en de rechten van de kinderen van verzoeker niet aan de orde kan zijn. Het zou een onmenselijke behandeling betreffen om kinderen die in volle intellectuele groei zijn terug te sturen naar een land waar zij geen banden meer mee heeft en zich terug moeten integreren in een maatschappij waar zij getraumatiseerd zijn.

Ook wordt de bewijskracht van de door verzoeker voorgelegde verklaringen die haar relaas ondersteunen volledig miskend door de bestreden beslissing.

Bovendien moet er worden verwezen naar het wijdverspreid fenomeen van geweld ten aanzien van burgers in Albanië.

In verband met huishoudelijk geweld in Albanië dat nota bene door het CGVS zelf wordt onderschreven dient het volgende te worden benadrukt (<https://exit.al/en/2021/07/20/half-of-albanian-women-suffer-domestic-violence-but-most-blame-themselves-and-tolerate-it/>):

(...)

In geval van terugkeer naar Albanië zal verzoeker worden blootgesteld aan:

- *Willekeurig geweld dat door de overheid als de burgermaatschappij wordt gedoogd;*

- Gebrek aan de meest primitieve nutsvoorzieningen;
- Gebrek aan toegang tot water, voedsel, medicijnen, brandstof, gezondheidszorg;
- Gebrekkige toegang tot justitie;
- Schending van de mensenrechten.

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert is er dus in verzoekers geval wel degelijk een reëel risico op ernstige schade, waardoor zij bij terugkeer naar Albanië wel degelijk een reëel risico heeft op een onmenselijke of vernederende behandeling. Er zijn immers minstens ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijk aard in verzoekers geval die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (zowel overheidsfactoren als niet-overheidsfactoren) en gepaard gaan met een blootstelling aan willekeurig geweld alsook met de onmogelijkheid om te voorzien in de meest elementaire levensbehoeften zonder enige redelijk zicht op een verbetering van zijn situatie.

Het CGVS gaat er onterecht vanuit dat de vlucht van verzoeker louter socio-economische beweegredenen zou hebben. Zoals door verzoeker aangegeven en door bovenstaande informatie bevestigd koestert verzoeker een gegronde vrees dat hij in Albanië zal te maken krijgen met een manifest slechte humanitaire situatie en daarbij zal worden blootgesteld aan willekeurig geweld dat zowel van de overheid uitgaat als van de burgermaatschappij zelf zonder enige hoop op vooruitgang die hem bovendien gelet op de politiek en socio-economisch manifest instabiele situatie zouden dwingen om een mensonwaardig bestaan te moeten leiden.

Er is geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker klaagt aan dat er in de bestreden beslissing de klemtoon wordt gelegd op gebrek van bepaalde elementen en gegevens en het feit dat haar verklaringen als onafdoende worden afgedaan. Verzoeker merkt op dat zij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat zij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn. Zij stelt dat zij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten. Tevens voert verzoeker aan dat van haar niet kan worden verwacht dat zij alle elementen die zij aanvoert, bewijst. Zij benadrukt tenslotte dat alle elementen die zij aanvoert, bewijst. Zij benadrukt tenslotte dat het essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Derhalve hekelt verzoeker het feit dat het CGVS haar verklaringen zomaar eenzijdig afwijst als zijnde niet afdoende."

Verzoekster wijst verder nog op de actieve samenwerkingsplicht en de onderzoeksplicht die op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) rust. Zij stelt ten slotte dat de bewijsstandaard in asielrecht lager ligt dan in andere rechtstakken en geeft te kennen dat zij alle elementen ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk heeft aangebracht, waarna zij de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet weergeeft en als volgt besluit:

"Uit alle bovenstaande overwegingen blijkt dat de vrees van verzoeker vaststaat en dat zij bij terugkeer naar Albanië minstens aan mensonwaardige en mensonterende omstandigheden zal worden onderworpen. Derhalve dient aan verzoeker de status van vluchteling, minstens de subsidiaire bescherming te worden toegekend.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet van die aard dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam."

2.1.2. Verzoekster vraagt op basis van hetgeen voorafgaat:

"In hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen; In subsidiaire orde verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen; In nog meer ondergeschikte orde verzoekers zaak terugzenden naar het CGVS voor verder onderzoek".

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggend verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster preciseert niet hoe artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dat overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet dienstig aangevoerd.

Verzoekster preciseert evenmin welk(e) bepaling(en) van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet zij te dezen en door de bestreden beslissing geschonden acht. Evenmin werkt zij uit waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.2. Artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd opgeheven met ingang van 21 juli 2018. Hoe deze bepaling *in casu* door de bestreden beslissing, die dateert van 27 januari 2022, geschonden zou kunnen zijn, kan, nog daargelaten dat verzoekster ook inzake deze aangevoerde schending niet de minste verdere duiding verstrekt, dan ook in het geheel niet worden ingezien.

2.3.3. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift daarnaast gewag maakt van het feit “*dat het CGVS de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit*”, dient verder te worden opgemerkt dat het evenredigheidsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe om na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden, bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid. Verzoekster duidt voor het overige op generlei wijze hoe het verbod van willekeur in deze en door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg wordt deze schending ook niet dienstig aangevoerd.

2.3.4. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt verder in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.6. De Raad stelt vast dat verzoekster een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 27 januari 2022 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)*”

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: “*In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.*”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: “*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone*

verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 14 december 2020 - opnieuw - werd vastgesteld als veilig land van herkomst en tevens figureert in de *update* van 14 januari 2022 (BS 28 februari 2022).

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekster.

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoekster *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon, die internationale bescherming geniet, in aanmerking komt.

2.3.8. Volgens verzoeksters verklaringen vreest zij bij terugkeer naar Albanië dat zij en haar kinderen geslagen en gemarteld zouden worden door haar schoonbroer. Zij meent dat zij nergens terecht zou kunnen.

De Raad stelt vast dat *in casu* in de bestreden beslissing uitgebreid wordt vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met haar schoonbroer – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Er kan geenszins blijken dat verzoekster daadwerkelijk alle nationale beschermingsmodaliteiten in Albanië uitgeput heeft, waardoor evenmin aangenomen kan worden dat zij in de toekomst niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Op basis van de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, blijkt dat in geval van eventuele (veiligheids-)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Verder blijkt uit niets dat verzoekster niet in staat zou zijn om bij terugkeer naar Albanië een leven uit te bouwen voor haar en haar kinderen. De door verzoekster neergelegde documenten slagen er niet in om een nieuw licht te werpen op de gedane vaststellingen.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, het voeren van theoretische

uiteenzettingen en het aanhalen van informatie waaruit *“het wijdverspreid fenomeen van geweld ten aanzien van burgers in Albanië”* (waaronder huiselijk geweld) zou blijken, zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie toe te passen, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

2.3.9. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren *“indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Nationale bescherming doelt op het vermogen van het land van herkomst om daden van vervolging of ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, C-255/19, pt. 44).

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben.

De Raad benadrukt verder dat de bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

De Raad onderstreept dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat hervormingen nog steeds nodig zijn, onder meer om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit beschikbare informatie blijkt dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Uit deze informatie blijkt tevens dat indien de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen kunnen worden ondernomen om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen en dat wangedrag van politieagenten niet zonder meer wordt gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Tevens blijkt dat de laatste jaren in deze context verschillende concrete maatregelen op het terrein werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Ten slotte blijkt nog dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen heeft ondernomen om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden.

Verzoekster brengt geen enkele concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund niet meer relevant zou zijn.

Er kan dan ook wel degelijk worden besloten dat in geval van eventuele (veiligheids-)problemen de Albanese autoriteiten aan hun onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande vindt overigens bevestiging in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 14 januari 2022 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming wordt geboden tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het EVRM, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het *non-refoulement* beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Het is bijgevolg aan verzoekster om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. Zij moet aantonen dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij minstens twintig keer de politie contacteerde en meermaals naar de politie ging om aangifte te doen, maar dat hieraan geen gevolg werd gegeven. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terdege gesteld:

“U verklaarde weliswaar dat u minstens twintig keer de politie contacteerde en dat u meermaals naar de politie ging om aangifte te doen (CGVS, p. 12, 13, 16, 17, 18, 20) maar hiervan legt u geen enkele vorm van bewijs neer. Dit zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen ten zeerste op de helling. Bovendien, ofschoon u in het politiekantoor dat u gewoonlijk frequenteerde keer op keer niet geholpen werd, richtte u zich niet tot een ander kantoor (CGVS, p. 19). Evenmin ondernam u verdere stappen. Zo heeft u het door u aangehaalde wangedrag van de politie, - u stelt onder meer dat u door hen vernederd en beledigd werd (CGVS, p. 12), dat ze zeiden dat ze zouden komen maar niet kwamen (CGVS, p. 16), dat ze zeiden dat ze geen tijd hadden voor u (CGVS, p. 16), dat ze op u spuwden en u zeiden dat u niet voor dergelijke dingen mocht langskomen en dat ze niet zouden tussen komen (CGVS, p. 19), dat ze u niet binnen lieten (CGVS, p. 19), dat ze u niet hielpen ondanks uw aangiftes (CGVS, p. 18) - op geen enkele manier aangeklaagd (CGVS, p. 20). Dat u dit niet deed omwille van angst (CGVS, p. 20) is geen afdoende reden voor uw nalaten. Evenmin heeft u het naar uw mening onvoldoende optreden van de politie aangekaart (CGVS, p. 20). Dat u nergens heen kon omdat men zich zou moeten richten tot de plaats waar men ingeschreven was (CGVS, p. 20), houdt geen steek en biedt dan ook geen afdoende verklaring voor uw nalaten. U deed geen beroep op de hogere autoriteiten of de ombudsman (CGVS, p. 21). U brengt geen redenen aan die dit kunnen vergoelijken. Dat u zich luidop afvraagt welke ombudsman er dan wel is en dat u aangeeft dat u die niet kent (CGVS, p. 21), kan niet volstaan voor dit nalaten. Uit de informatie die hieronder wordt toegevoegd blijkt immers dat men wel degelijk een klacht kan indienen bij de ombudsman. Dat u te kennen geeft dat u maar amper naar buiten kon gaan (CGVS, p. 21), valt niet te rijmen met uw eerdere verklaringen waaruit blijkt dat u de kostwinner van het huishouden was en dat u onder meer op de markt werkte en ging schoonmaken (CGVS, p. 4). U heeft zich evenmin gewend tot een advocaat om te vragen wat u kon doen (CGVS, p. 21). Dat een advocaat veel geld vraagt en dat u die niet kon betalen, is een uitleg die niet overtuigt in het licht van de vaststelling dat u wel een reis naar België bekostigde en hier momenteel een huurappartement betreft. Overigens blijkt uit de informatie die hieronder geciteerd wordt dat er in Albanië een mogelijkheid bestaat tot kosteloze rechtsbijstand.

U zocht evenmin steun bij andere organisaties of ngo's (CGVS, p. 21). Uw uitlating dat er geen hulp of opvang is (CGVS, p. 21), strookt niet met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat men als slachtoffer van huiselijk geweld wel degelijk terecht kan bij verschillende organisaties.

Het feit dat u aangeeft dat de laatste keer dat u in verband met uw problemen met de schoonbroer beroep deed op de politie twee jaar geleden was (CGSV, p. 19), getuigt overigens niet van een houding van uwentwege om alle nationale beschermingsmodaliteiten uit te putten. Nochtans blijkt uit uw verklaringen

dat de autoriteiten niet onwillig of onmachtig zijn om op te treden tegen uw schoonbroer. Uit het feit dat u aangeeft dat uw schoonbroer in het verleden reeds een maand in de gevangenis zat – onder meer omdat u aangifte tegen hem had gedaan (CGVS, p. 20) - en dat hij op een andere keer eens opgepakt werd en diezelfde dag vrijgelaten (Vragenlijst CGVS afgenomen op de DVZ d.d. 26 november 2021, punt 3.5; CGVS, p. 9, 10) blijkt immers dat de Albanese autoriteiten wel degelijk bereid en in staat waren om op te treden tegen hem. U hekelt weliswaar dat hij de ene keer amper dertig dagen in de gevangenis zat en de andere keer op de dag zelf werd vrijgelaten (CGVS, p. 9), maar deze uitlating kan niet overtuigen gelet op uw verklaringen dat u in het eerste geval zelfs niet op de hoogte was wat voor een veroordeling hij kreeg of waarom hij vrijgelaten werd (CGVS, p. 20). Bovendien kan er wederom op gewezen worden dat u in beide gevallen nooit stappen ondernomen heeft om het volgens u onvoldoende optreden van de politie aan te kaarten (CGVS, p. 20)."

Verzoekster kan zich niet verbergen achter haar, overigens niet gestaafde of nader in het verzoekschrift geëxpliciteerde "*ontwikkelingsgraad*", om aan te tonen dat haar niet kan verweten worden geen "*andere demarches*" te hebben ondernomen. In bovenstaande overwegingen wordt op afdoende wijze uiteengezet dat verzoekster zich nooit tot een ander politiekantoor wendde, dat zij het vermeende wangedrag van de politie nergens aankaatte, zich nooit wendde tot een advocaat - al dan niet in het kader van de toegankelijke kosteloze rechtsbijstand - en evenmin steun zocht bij organisaties of ngo's. Overigens is uit haar verklaringen gebleken dat de Albanese autoriteiten wel degelijk bereid en in staat waren om tegen de schoonbroer op te treden. Van enige onwil of onmacht van de autoriteiten om in deze op te treden is dan ook geen sprake. Er liggen voorts geen overtuigende individuele omstandigheden voor die aannemelijk maken dat in verzoeksters geval geen redelijke overheidsbescherming voorhanden is of dat deze niet toegankelijk is. Waar verzoekster in het verzoekschrift opwerpt dat haar niet kan worden verweten dat zij in Albanië werkte om haar gezin te onderhouden met hetgeen overbleef nadat haar schoonbroer de inkomsten reeds had afgeroomd, wijst de Raad erop dat het feit dat verzoekster werkte, haar geenszins wordt verweten maar dat zij daar in de bestreden beslissing zelfs om wordt geprezen waar wordt gesteld dat zij een "*ondernemende, initiatiefrijke dame*" is die er in slaagt haar eigen boontjes te doppen. Het kan worden aangenomen dat het voor verzoekster veel geld zou kosten om in Albanië beroep te doen op een advocaat, maar zoals in de bestreden beslissing terecht wordt overwogen, nog los van de objectieve vaststelling dat kosteloze rechtsbijstand in Albanië voorhanden is, slaagde verzoekster er wel in een reis naar België te bekostigen en hier een huurappartement te betrekken. Door tot slot op te werpen dat de "*boekenwijsheid*" van het commissariaat-generaal diametraal tegenover de jammerlijke realiteit staat, doet verzoekster geen afbreuk aan bovenstaande motieven, die de Raad zich toe-eigent.

Verzoeksters bewering tijdens de administratieve procedure dat er geen passende bescherming kan worden geboden gelet op de corruptie binnen de politie, kan hier, in het licht van voorgaande informatie aangaande de werking van de Albanese autoriteiten en verzoeksters eigen gedragingen, dan ook niet worden aangenomen. In dit verband wordt in de bestreden beslissing *in concreto* nog met recht gesteld:

"Ondanks het feit dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er stappen gezet worden om corruptie te bestrijden en dat er mogelijkheden zijn om dit aan te kaarten, blijkt uit uw verklaringen dat u dit niet deed. Hoewel u aangeeft dat je in Albanië niets aan de politie hebt als je hen geen geld toesteekt en geen koffies voor hen koopt en stelt dat de politie liever een koffie van uw schoonbroer kreeg dan u te willen verdedigen (CGVS, p. 19, 21), dient vastgesteld te worden dat u niets deed om dit aan te kaarten (CGVS, p. 21). Uw vergoelijking voor dit nalaten, dat u nergens anders heen kon en dat men u zou terugsturen naar uw eigen dorp als u dit elders zou aankaarten (CGVS, p. 21), overtuigt gelet op de beschikbare informatie geenszins."

In de bestreden beslissing wordt voorts erkend dat huiselijk geweld nog steeds een wijdverspreid fenomeen is in Albanië maar wordt tevens gesteld, geïllustreerd en gestaafd, onder verwijzing naar landeninformatie dat, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan dit fenomeen en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar een weblink van 2021 waarin in zeer algemene bewoordingen wordt gesteld dat de helft van de Albanese vrouwen lijdt onder huiselijk geweld en dat de meeste zichzelf daarvoor verantwoordelijk houden en dit tolereren, wijst de Raad er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft desbetreffend in gebreke.

Verzoekster toont bijgevolg allerm minst aan alle van haar realistische en redelijkerwijze te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming te hebben aangewend, laat staan uitgeput. Waar internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming, toont verzoekster derhalve niet aan dat het haar in Albanië, daargelaten de geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen bedreigingen, aan nationale bescherming ontbreekt.

2.3.10. Waar verzoekster aanvoert dat er geen rekening werd gehouden met haar kwetsbaar profiel als alleenstaande moeder, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk en terdege rekening heeft gehouden met de omstandigheid dat verzoekster een alleenstaande moeder is: *“Volledigheidshalve kan nog benadrukt worden dat uit niets blijkt dat u niet in staat zou zijn om bij terugkeer naar Albanië een leven uit te bouwen voor u en uw kinderen, ondanks uw verklaringen dat u een moeder met twee kinderen was die nergens meer terecht kon (CGVS, p. 13). Ondanks het feit dat u stelt dat u door uw familie niet geholpen werd (CGVS, p. 7, 8, 22), dient immers vastgesteld te worden dat u een ondernemende, initiatiefrijke dame bent die er in slaagt haar eigen boontjes te doppen. Uit uw verklaringen blijkt dat u toegang had tot de arbeidsmarkt en jobs deed zoals werken als schoonmaakster, op de markt en als arbeidster (CGVS, p. 4). In de periodes waarin er geen seizoenswerk was, ging u werken bij mensen thuis, hakte u hout en maakte u beton (CGVS, p. 4). U regelde op eigen houtje uw vertrek uit Albanië en regelde zelf een huurwoning in België (CGVS, p. 7, 10). In zoverre u opwerpt dat u uw deel van het huis in Albanië waar u met uw schoonfamilie woonde verkocht en met het geld hiervan naar België reisde, dient overigens vastgesteld te worden dat u geen documenten neerlegt aangaande de verkoop hiervan (CGVS, p. 6, 7). Zelfs indien u niet meer in deze woning terecht zou kunnen, kan aangenomen dat u, gelet op voorgaande vaststellingen, in staat zal zijn om een onderkomen voor u en uw kinderen te regelen. Ten overvloede kan er hier nogmaals verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er in Albanië allерhande initiatieven genomen zijn om hulp en/of steun te bieden aan alleenstaande vrouwen met kinderen of vrouwen met een verhoogde kwetsbaarheid, onder meer op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting. Uit uw verklaringen kan dan ook niet opgemaakt worden dat u bij terugkeer naar Albanië levensomstandigheden zouden kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”*

Het profiel van alleenstaande moeder werd aldus in rekening gebracht. Verzoekster laat in haar verzoekschrift na om *in concreto* toe te lichten op welke wijze zij omwille van het enkele feit dat zij een alleenstaande moeder is bij terugkeer naar Albanië een gegronde vrees voor vervolging dient te hebben, dan wel een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.11. Waar verzoekster nog aanvoert dat het weigeren van een beschermingsstatuut bovendien zou neerkomen op een al dan niet gedwongen terugkeer naar Albanië en dat het een onmenselijke behandeling zou betreffen om kinderen die in volle intellectuele groei zijn terug te sturen naar een land waar zij geen banden meer mee hebben en waar zij zich terug zouden moeten integreren in een maatschappij waarin zij getraumatiseerd zijn, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Bovendien reikt verzoekster geen enkel (begin van) bewijs aan voor haar bewering dat haar kinderen in de Albanese maatschappij getraumatiseerd zijn. Wat betreft de banden van de kinderen met Albanië, wenst de Raad te benadrukken dat verzoekster hiermee voorbijgaat aan het vaststaande gegeven dat de kinderen de Albanese nationaliteit hebben en dus wel degelijk een (juridische) band hebben met Albanië. De louter omstandigheid geen feitelijke banden (meer) te hebben met het land van herkomst kan niet leiden tot het toekennen van internationale bescherming.

2.3.12. Verzoekster stelt voorts wel dat de bewijskracht van de door haar voorgelegde verklaringen die haar relaas ondersteunen door de bestreden beslissing volledig wordt miskend, maar blijft in gebreke *in concreto* toe te lichten van welke verklaringen de bewijskracht wordt miskend en op welke wijze dit zou zijn gebeurd.

2.3.13. Waar verzoekster nog aanvoert dat zij *“verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is”*, dient te worden vastgesteld dat zij geen enkel medisch, psychiatrisch en/of psychologisch attest voorlegt waaruit mentale gezondheidsproblemen zouden kunnen blijken. In dit verband merkt de Raad nog bijkomend op dat nergens uit blijkt dat verzoekster niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud of tot het afleggen van geloofwaardige, coherente en gedetailleerde verklaringen. Bijgevolg toont zij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat zij aantoonde dat zij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het persoonlijk onderhoud volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoekster geen bezwaar tegen

het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, blijkt uit de notities dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoekster laat bovendien na *in concreto* aan te tonen waar of op welke wijze de beweerde verwarring en trauma haar verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Aldus laat zij na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze deze verwarring en dit trauma een ander licht zouden werpen op de motivering van de bestreden beslissing, dan wel een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève zouden uitmaken.

2.3.14. Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.15. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

2.3.16. De door verzoekster neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoekster worden weerlegd, noch betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt: *"De documenten die u neerlegt slagen er niet in om een nieuw licht te werpen op voorgaande vaststellingen. Uw identiteit en nationaliteit en de identiteit en nationaliteit van uw kinderen, zoals aangetoond door jullie paspoorten, staan niet ter discussie. De problemen betreffende uw woonsituatie in België hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen in Albanië."*

2.3.17. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.19. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt allerminst dat zij dergelijk risico loopt in Albanië.

2.3.20. In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Albanië om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband stelt dat zij in geval van terugkeer naar Albanië zal worden blootgesteld aan een gebrek aan de meest primitieve nutsvoorzieningen, aan een gebrek aan toegang tot water, voedsel, medicijnen, brandstof en gezondheidszorg, aan een gebrekkige toegang tot justitie en aan een schending van de mensenrechten, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent dat een overigens in het geheel niet gestaafde algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat een zogenaamde precaire socio-economische en humanitaire situatie in Albanië voorhanden is, noch dat deze zou zijn veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. *In casu* blijkt niet dat verzoekster in de overigens niet gestaafde context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Albanië op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

De bestreden beslissing bevat, zo weze herhaald, wat dit betreft, nog de volgende pertinente overwegingen: *“Volledigheidshalve kan nog benadrukt worden dat uit niets blijkt dat u niet in staat zou zijn om bij terugkeer naar Albanië een leven uit te bouwen voor u en uw kinderen, ondanks uw verklaringen dat u een moeder met twee kinderen was die nergens meer terecht kon (CGVS, p. 13). Ondanks het feit dat u stelt dat u door uw familie niet geholpen werd (CGVS, p. 7, 8, 22), dient immers vastgesteld te worden dat u een ondernemende, initiatiefrijke dame bent die er in slaagt haar eigen boontjes te doppen. Uit uw verklaringen blijkt dat u toegang had tot de arbeidsmarkt en jobs deed zoals werken als schoonmaakster, op de markt en als arbeidster (CGVS, p. 4). In de periodes waarin er geen seizoenswerk was, ging u werken bij mensen thuis, hakte u hout en maakte u beton (CGVS, p. 4). U regelde op eigen houtje uw vertrek uit Albanië en regelde zelf een huurwoning in België (CGVS, p. 7, 10). In zoverre u opwerpt dat u uw deel van het huis in Albanië waar u met uw schoonfamilie woonde verkocht en met het geld hiervan naar België reisde, dient overigens vastgesteld te worden dat u geen documenten neerlegt aangaande de verkoop hiervan (CGVS, p. 6, 7). Zelfs indien u niet meer in deze woning terecht zou kunnen, kan aangenomen dat u, gelet op voorgaande vaststellingen, in staat zal zijn om een onderkomen voor u en uw kinderen te regelen. Ten overvloede kan er hier nogmaals verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er in Albanië allerhande initiatieven genomen zijn om hulp en/of steun te bieden aan alleenstaande vrouwen met kinderen of vrouwen met een verhoogde kwetsbaarheid, onder meer op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting. Uit uw verklaringen kan dan ook niet opgemaakt worden dat u bij terugkeer naar Albanië levensomstandigheden zouden kennen die*

gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Albanië zou hebben gekend.

De Raad besluit dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.21. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit niets blijkt evenwel dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.22. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.23. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.24. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.25. In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoekster geen substantiële redenen opgegeven in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.26. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.27. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een

substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS